

Au aparut

Michel Zăvaco
Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia
Regele Cerșetorilor - Tribulet
Regele Cerșetorilor - Curtea Miracolelor
Printesa Rayon d'Or
Doamna în alb, doamna în negru
*

Seria Royal de Beurevers
Nostradamus, regele întunericului
Frumoasa Fiorinda
*

Seria Marchiza de Pompadour
Marchiza de Pompadour
Rivalul regelui
*

Seria Roland Candiano
Puntea suspinelor
Amantii Venetiei
*

Seria Buridan, eroul de la Turnul Nesle
Regina Blestemata
Elixirul dragostei
Myrtille
Turnul Nesle

Paul Feval

Seria Cocoșatul
Cocoșatul vol 1 - Tinerețea
Cocoșatul vol 2 - Lagardere
Cocoșatul vol 3 - Cavalcadele lui Lagardere
Cocoșatul vol 4 - Mariquita
Cocoșatul vol 5 - Triumful dragostei

Seria Fiul lui Lagardere
Sergentul Belle Epee
Ducele de Nevers

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1
Misterele Parisului vol 2
Cavalerii de Malta
Flamuri Negre
Salamandra
Marchizul
Stâncă diavolului
Secretul lui Martin vol 1
Secretul lui Martin Vol 2

Ponson du Terrail

Tiganii Londrei
volumul 2

**Regina
Tiganilor**

Ponson du Terrail

Regele Tiganilor

Seria Rocambole

Moștenirea misterioasă vol 1
Moștenirea misterioasă vol 2

Autor: Pierre Alexis Ponson du Terrail,

Titlu: Regina țiganilor

Titlu original: *Les Bohémiens de Londres*

La reine des gypsies

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN:978-973-701-551-8

Partea întâi

Capitolul 1

Ceața negricioasă care în timpul dimineții învăluise toată Londra se risipise brusc, sub suflarea brizei ce bătea de la sud-vest la nord-est. Discul de aramă al soarelui se dezvăluia din ce în ce mai luminos pe un cer fără nori, inundând cu razele sale de foc vechiul dom Saint-Paul.

Era o zi de mare bucurie pentru englezi, ziua de 1 iulie 1776.

Păcăliți de recentele și decisivele avantaje dobândite în fața rebelilor americani, membrii Camerei Lorzilor erau departe de a gândi că, în câțiva ani, marea colonie americană, ajutată de sabia Franței, și-ar fi cucerit pentru totdeauna independența prin separarea de patria-mamă. Respinși, fugăriți rând pe rând pe malurile lacurilor Erie și Ontario, englezii și-au reocupat una căte una toate pozițiile lor.

Energia pe care Tânărul marchiz d'Asburthon a arătat-o în apărarea fortului St. George și exemplul incredibil pe care l-a dat au condus, după părerea multora, la victoriile armatei engleze. Bătrâni generali, albiți pe câmpul de luptă, au fost întrecuți în vitejie de către un ofițer de douăzeci de ani. Dar, era o zi de sărbătoare pentru englezi, pentru că acest Tânăr erou de douăzeci de ani, după ce debarcase la Plymouth, urma să revină în capitală în fruntea câtorva cavaleri curajoși care mai rămăseseră din acest frumos regiment de dragoni, care se numeau „dragonii regelui“.

Astfel, de la orele opt de dimineață, toată populația se adunase ca să întâmpine acest batalion sacru, dincolo de porțile Londrei.

Imensa mulțime fusese înconjurată cu mare dificultate de ofițeri de poliție. Femeile se ridicau în vîrful picioarelor la marginile drumului, bărbații se îngheșau și copiii se urcau în copaci. Cu toate acestea, nimic nu apăruse încă la orizont. Într-o clipă, mulțimea devenise atât de compactă, încât echipajul strălucitor ar fi fost complet învăluit și caii nu ar fi putut împinge acest potop uman.

Într-o trăsură descoperită, trasă de doi cai magnifici, se aflau două femei care puteau fi luate drept două surori. Una radia strălucirea splendidă a tinereții, cealaltă avea acea încredere nobilă și demnitate calmă a maternității.

Aceste două femei păreau la fel de nerăbdătoare ca populația, de a-i vedea pe dragoni, și atunci când vizitiul amunță că nu putea merge mai departe, cea mai în vîrstă dintre ele exclamă:

— Ei bine, vom merge pe jos.

— Nu, doamnă, răspunse Tânără, nu aş accepta, pentru că v-ați expune și ați putea fi strivită de mulțime. Si apoi, adăugă ea, vom vedea mai bine de aici, din trăsură.

— O, fiul meu! murmură cealaltă femeie, fiul meu adorat!...

— Îl veți vedea, dragă doamnă Cecilia! spuse miss Ellen, nepoata lui sir Robert Walden, care venise să-l întâlnească pe Lionel.

În acel moment, mulțimea auzi un murmur prelung, un nor de praf întunecă orizontul, și o sută de mii de voci au strigat la unison:

— Uite-i! Ei sunt!

O femeie îmbrăcată într-un costum modest de burgheză, care a fost nevoită să se agațe de ușa trăsului, întinse mâna spre doamna Cecilia și spuse pe un ton rugător:

— Ah! Doamnă, dacă sunteți mamă, nu puteți refuza rugămintea altei mame. Lăsați-mă să urc în trăsura dumneavoastră, pentru că și eu, șopti ea sufocată de un suspin, și eu vreau să-mi văd fiul!

Doamna Cecilia întinse brațele spre femeie și o trase lângă ea, în timp ce miss Ellen o privea pe necunoscută, cu o curiozitate arzătoare. Această femeie, care părea să aibă treizeci și opt sau patruzeci de ani, era încă deosebit de frumoasă, dar chipul său purta amprenta unei îndelungate și adânci dureri sufletești.

— Biată femeie, spuse doamna Cecilia, ați suferit și ați plâns de multe ori în timpul acestui război blestemat?

— Oh! da, răspunse ea, ridicându-și privirea spre cer, având ochii în lacrimi. Oh! da, milady.

— Dar îl veți revedea, în sfârșit! Pentru că el va veni, nu-i aşa? el s-a întors teafăr și nevătămat.

— Da, doamnă, spuse străina tremurând.

— Aceasta este mama unui soldat, șopti doamna Cecilia la urechea domnișoarei Ellen.

Dar Tânără nu răspunse și părea absorbită de unele amintiri îndepărtate.

— Cum își frământă mâinile și cum le duce la inimă, biata femeie! completă doamna Cecilia.

Necunoscuta nu răspunse, dar două lacrimi fierbinți i se prelinseră pe obraji, însotite de un suspin înăbușit.

— Uite-i! Uite-i! striga mulțimea din nou.

Și, într-adevăr, se auzi tropotul copitelor cailor pe drumul asfaltat. Cele trei femei se înălțăra în trăsură, privind la marea de capete din jurul lor. La câțiva pași înainte, un ofițer călare aducea drapelul regimentului, un drapel nobil, ciuruit de gloanțe, înnegrit de fum, zdrențuit, dar plin de glorie! Apoi, în spatele port-drapelului, înainta singur, calm și mândru, zâmbitor, un om a cărui faimă făcuse din el un erou, un colonel de douăzeci de ani, care ar fi stârnit gelozia multor generali bătrâni; era Roger d'Asburthon, care, folosindu-și sabia, salută cu un gest cavaleresc mulțimea care-l aclama. La vederea sa, femeia necunoscută pe care doamna Cecilia o primise în trăsura sa, sărmana mamă îmbrăcată modest, scoase un strigăt de bucurie extremă.

— Ah! Cât este de frumos! spuse ea, trântindu-se aproape leșinată pe pernele trăsului.

Dar, în acel moment, un bărbat își făcu loc prin mulțime, luă femeia în brațe, ridicând-o ca pe un copil, și se îndepărta murmurând:

— Ah, nefericito! Ce-ai făcut? Ai venit să te trădezi.

Miss Ellen avu timp să-l vadă și să-l recunoască pe acest om.

— El! spuse ea, el, pe care l-am crezut mort!

Apoi, ea se prinse cu entuziasm de brațul doamnei Cecilia, care era supărată de ceea ce văzuse și auzise.

— Doamnă, nu știți cine este această femeie?

— Nu! răspunse scurt doamna Cecilia.

„Aceasta este adevarata mamă a marchizului Roger d'Asburthon. Acum nu mai am nici o îndoială“, își spuse miss Ellen.

***

Roger înainta la pas, scrutând mulțimea, nerăbdător în căutarea unei prieteni numai pentru el, Roger, și nu pentru soldatul pe care-l reprezenta. Dintr-o dată, ofițerul care mergea în spatele său își grăbi calul și veni în stânga lui. Era Lionel, Lionel numit căpitan la sfârșitul campaniei. Tânărul ofițer era palid de emoție, dar buzele sale surâdeau.

— Uite-le acolo! spuse el cu o voce ascuțită, întinzând mâna spre mulțime, sunt acolo!

— Cine? întrebă Roger.

— Mama mea... și cea pe care o iubesc, logodnica mea!

Ochii lui Roger urmăriră direcția mâinii lui Lionel. El o recunoscu pe doamna Cecilia în caleașcă și, imediat, pe miss Ellen lângă ea; își înăbușit un strigăt și scutură cu furie mânerul săbiei sale.

— Dumnezeule! strigă Lionel, care îl văzu clătinându-se în sha.
 — Logodnica ta... femeia pe care o iubești... este...
 — Miss Ellen! spuse Lionel.

Fața marchizului se împurpură dintr-o dată; bărbații se înfruntară pentru un moment, de la egal la egal, nobilul pair dispără și vocea săngelui de țigan care-i curgea în vine îi încarcă vocea de o violentă și teribilă ură.

— Ah! Deci pe miss Ellen o iubești! Ei bine, și eu o iubesc! spuse fiul de țigan, aruncându-i rivalului său priviri aprinse.

Capitolul 2

În timp ce regimentul dragonilor regelui abia putea să-și deschidă un pasaj prin mijlocul mulțimii, care bătea din palme la trecerea lui, o trăsură care reușește să scape mergea la trap, revenind în suburbii. Această trăsură, al cărei cal dovedea că e de rasă și că apartinea unui om bogat, traversă podul Londrei în viteză maximă și se opri în Piccadilly, la poarta unui hotel fermecător. Doi bărbați coborâră din trăsură. Unul din ei ducea în brațe o femeie care părea să-și fi pierdut cunoștința.

— Du-o în brațe, spuse celălalt, deoarece nu are putere să meargă... săracă Cynthia!

Omul care vorbise nu era altul decât Jean de Franță; nu mai era acel Jean de Franță îmbrăcat într-o jachetă de marină, ci frumosul nabab Osmany, gentlemanul de milioane, „frumosul”¹ a căruia noblețe fusese recunoscută înainte de război. Cel care-l însoțea, și o purta pe brațe pe Cynthia, era Samson, brațul drept al regelui țiganilor.

Samson, de asemenea, părea să-și fi îmbunătățit îmfățișarea. Haina sa dintr-o pânză de culoarea tutunului spaniol, vesta din brocart, pantalonii din cașmir negru și fața sa pudrată îi dădeau aspectul unui perceptor de taxe sau al unui gentleman dintr-un comitat îndepărtat, care venise la Londra special să învețe bunele maniere.

Micuțul hotel în care cele trei personaje amintite intrără, apartinea lui Osmany. Tot luxul din Asia, tot ce puteau crea împreună aurul și gustul, erau acumulate în acest palat în miniatură. Samson o duse pe Cynthia într-o cameră la parter, un salon frumos tapetă cu mătase cenușie. Înnebunită de durere, săracă mamă suspina, cu fața îngropată în mâini. Jean de France îi spuse, cu o voce emoționată:

— Deci, vrei să-ți pierzi fiul? Fiul tău, pentru care noi am jurat să ne dăm și viața!... Cynthia, gândește-te la cei care nu s-au mai întors în trib.

— Ah! răspunse ea, nici chiar o mamă nu ar putea înțelege ceea ce am suferit în acești opt-sprezece ani! Să ai un fiu și să nu poți să-l vezi, să nu trăiești lângă el și să nu poți să-i spui: „Eu sunt mama ta!” Ah! și-ar fi fost milă, Jean, dacă ai fi suferit un astfel de chin, dacă inima ta ar fi fost zdrobita de această tortură în fiecare minut.

Jean de Franță zâmbi amar.

— Dar ce ar fi devenit acest copil, continuă el, în cazul în care ar fi rămas cu tine? Un țigan mizerabil ca și noi, pentru că niciodată nu m-aș fi gândit să devin bogat, dacă nu aş fi avut vreo ambiție pentru el!...

Cynthia plângea în tăcere.

— În schimb, continuă Jean de Franță, fiul tău este bogat, este nobil, colonel, este pair englez, se poate alia cu familii de rang înalt, și regele îi va semna contractul de căsătorie; în seara aceasta, el îi va sărută mâna lui George al III-lea și va lua masa cu el.

Cynthia încă plângea.

— Vrei, continuă Jean de Franță, să fie coborât acum de pe piedestalul pe care l-am ridicat și să fie urmărit ca un slujitor, reproșându-i-se: „Tu nu eşti adevaratul marchiz Roger d'Asburthon, fiul legitim al lordului, guvernator al Indiei; eşti Amri, un bastard, fiul unei țigănci, unul dintre acei blestemati fără un rost și fără casă, condamnat să rătăcească prin lume?”

Cynthia se ridică brusc și o flacără plină de furie i se aprinse în ochi.

— Dar nu știi, nefericito, cine este Tânără care se află în trăsura din care te-am luat?

— Nu, spuse Cynthia.

— Aceasta este dușmanul nostru de moarte, aceasta este miss Ellen, nepoata lui sir Robert Walden; este Topsy, fiica lui Nathaniel, omul cu nevăstuica!

Cynthia aruncă un strigăt.

— Ai înțeles, acum? spuse Jean de Franță.

Biata mamă își înclină capul și privi în tăcere.

— Du-te, spuse Jean de Franță, dacă simți lipsa mânăierilor fiului tău, te vei bucura cel puțin de triumfurile sale, pentru că nu este suficient pentru mine că este nobil, este frumos, este pair englez. Eu vreau mai mult: să fie iubit; vreau să-i dau de soție pe cea mai bogată moștenitoare din cele trei regate.

Încantată de cuvintele lui Jean de Franță, regina țiganilor făcu o mișcare plină de mândrie.

— Voi face tot ce vrei, Jean, spuse ea cu hotărâre. Trebuie să părăsești Englîera, trebuie să merg în exil? Sunt gata să-mi sacrific viața pentru gloria și fericirea fiului meu!

¹ - Se face referire la apartenența unui club, Clubul Frumoșilor. (n.red.)

În timp ce vorbea, ea strânse mâinile a rugăciune și aproape căzu în genunchi în fața acestui om, copleșită de voința lui de fier.

— Nu, spuse Jean de Franța, nu vreau să faci acest lucru. Este necesar să nu te mai expui, cum ai făcut deja. Astfel, dacă te vei trăda, îți vei pierde copilul. Trebuie să-mi juri că, dacă intr-o zi vei fi obligată să declari că Roger d'Asburthon este fiul tău, vei avea curajul de a răspunde că nu.

— O voi face! murmură Cynthia cu o voce fermă.

— Oh! exclamă Jean de Franța, cu emoție, când mă gândesc că de șase sute de ani rasa mea a fost disprețuită, huiduită, călcată în picioare de acești normanzi vanitoși, și că am reușit să pun totuși un om din rasa mea alături de ei, că acest om este egalul lor, atunci simt în piept cum inima îmi tresaltă de bucurie, gândindu-mă că totul este munca mea!

Dar, în timp ce vorbea așa, Jean de Franța își aduse aminte brusc de miss Ellen și fruntea i se întunecă, o scânteie de ură îi țășni din ochi: „O voi distrug pe această femeie, spuse el, așa cum furtuna rupe ramurile uscate!“

Și, întorcându-se spre Samson:

— Mi-ai ascultat porunca? L-ai găsit pe chirurgul Bolton?

— Nu a fost ușor, răspunse Samson, pentru că doctorul s-a stabilit în taverna cea mai murdară din White Chapel, unde se îmbăta în fiecare noapte.

— În final, l-ai găsit?

— Da, și va veni, pentru că i-am dat întâlnire la prânz; dimineața este treaz.

— Te-a recunoscut?

— Nu.

—bul Osmany?

— Nici pe departe. El și-a amintit doar că te-a întâlnit într-o seară, în parc al marchizului Roger, la castelul de la Turnul Regelui.

— Deci, el nu știe de ce l-am chemat?

— El crede că Înălțimea Voastră este bolnav.

Osmany se-ntoarse către Cynthia, râzând:

— Doar nu crezi, spuse el, că bătrânlul nostru Samson m-a luat în serios când mi s-a adresat „Înălțimea Voastră“.

— Nu ești stăpânul meu, spuse pur și simplu uriașul, cel căruia îi aparține ultima picătură din sângele meu?

— Ești un câine credincios! spuse Jean de Franța emoționat.

Samson scoase un „lătrat“ de satisfacție. În acel moment se auzi clopotul de la poartă, care anunța un vizitator.

— Trebuie să fie chirurgul Bolton, exclamă Samson alergând afară.

— Lasă-ne, sora mea, spuse Jean de Franța Cynthiei. Trebuie să am o lungă discuție cu Bolton; ceea ce trebuie să-i spun este de cea mai mare importanță.

Cynthia ieși. Aproape imediat, ușa se deschise și Samson reapără împreună cu doctorul.

Bolton, pe care l-am întâlnit în Calcutta, devenise un fel de John Falstaff de cea mai joasă acceptiune a speciei. Veșmintele sale aflate în dezordine, erau pline de pete de grăsimi, peruci nu mai avea panglică și barba lui de opt zile indicau în mod clar că nu folosise în ultima vreme peria și săpunul. Doar privirea era singura care și păstrase profunzimea și toată finețea.

Samson, servitor cu bun simț, se retrase și închise ușa după el, în timp ce Bolton, puțin amețit de luxul care-l înconjura, salută pe Jean de Franța, cum se salută un nabab adevărat.

— Domnule, spuse el, mi-ați făcut onoarea de a mă chema; aveți nevoie de ajutorul meu?

— Doctore, spuse Jean de Franța, trebuie neapărat să discut cu dumneata.

— Ah! spuse Bolton curios.

— Ați trăit mult timp în India, doctore.

— Doisprezece ani, domnule.

— Ați fost în serviciul special al lordului d'Asburthon?

Bolton tresări și se uită la nababul Osmany.

— Într-o noapte, continuă acesta din urmă, v-ați dus să luați un copil din tabăra de țigani.

— Niciodată! strigă Bolton.

— Foarte bine, doctore, spuse Jean de Franța cu un zâmbet, sunteți mut ca un mormânt, văd! Dar nu puteți avea secrete față de mine.

— Nu am secrete, spuse chirurgul care își luă un aer de naivitate.

— Uitați-vă bine la mine, doctore.

Chirurgul îl fixă cu o privire îngrijorată.

— Nu mă recunoașteți?

— Nu.

— Ei bine, din moment ce nu vă amintiți că ați venit să luați un copil din tabăra de țigani, cel puțin vă amintiți cu siguranță de un Tânăr rănit la umăr, pe care l-ați pansat?

— Jean de Franța! strigă Bolton uitându-se stupefiat la Osmany.

— Eu sunt, într-adevăr.

— Tu, tu? strigă uimtit Bolton.

Jean de Franța își scoase haina, își trase în sus cămașa și își descoperi umărul, care încă mai purta cicatricele loviturii de pumnal și ale inciziilor făcute de doctor pentru a-i coase rana.

— Oh! spuse Bolton, tu ești... recunosc tăietura bisturiului meu!

Și continuă să se uite la Jean de Franța cu o profundă uimire, pentru că el nu putea să înțeleagă luxul care-l înconjura pe țigan.

— Doctore, spuse Jean de Franța, într-una din aceste nopti, vă voi povesti

aventurile mele, care sunt foarte asemănătoare cu o poveste arabă, dar acum am alte lucruri mai importante să vă spun.

— Vorbește, zise chirurgul care, cu o privire de vultur, recunoșcu zâmbetul și toate trăsăturile copilului pe față frumoasă și masculină a bărbatului.

— Vreau să vă vorbesc despre *el*, spuse Osmany.

— Hei! spuse Bolton în șoaptă, știi că la această oră el a revenit la Londra? Un zâmbet trecu peste buzele lui Jean de Franță.

— Sărmane doctor, spuse el, credeți că l-am abandonat vreo o clipă? Cine l-a salvat de atacul ursului anul trecut? Cine, prin urmare, a împiedicat să fie ucis de către căpitanul Maxwell? Mai mult, cine, chiar și în America, a reprimat o rebeliune în fortul St. George aflat sub comanda lui?

— Cum! exclamă uimit Bolton, l-a urmat peste tot?

— Peste tot!

— Dar atunci, el știe...

— El nu știe nimic... și el poate crede în continuare că este fiul legitim al lordului d'Asburthon... L-am ucis pe sir James, aşa cum și sir Robert Walden l-a ucis pe sir Jack Asburthon; dar, adăugă Jean de Franță, nu toți dușmanii noștri au murit...

— Dușmanii noștri?

— Da, aceștia există... și sunt foarte puternici...

Bolton se gândi la sir Robert Walden.

— Aceștia bănuiesc adevărul, continuă Jean de Franță, și noi trebuie să le împiedicăm planurile.

— Dar, spuse Bolton, acum că lordul d'Asburthon a murit, numai noi cunoaștem acest secret... și nici tu, nici eu nu-l vom dezvăluia...

— Este un martor teribil care va vorbi într-o zi, spuse Jean de Franță, reducându-și vocea.

— Ce vrei să spui?

— Acesta este semnul fatal pe care-l poartă pe umărul drept, și care indică originea sa.

— Și, spuse Bolton, nu se poate șterge acest semn.

— Te înșeli, doctore, pentru că există un copil cu sânge de țigan...

— Miss Ellen! exclamă Bolton.

— Da, miss Ellen, care a reușit să-și șteargă acest stigmat, aşa cum botzul spălă pata păcatului originar.

— Cum a făcut? pentru că știi că nu există nici o substanță care poate șterge acel semn.

— Ah! spuse Jean de Franță, am căutat răspunsul pentru mai mult timp și l-am găsit.

— Serios? spuse Bolton.

— Ascultă! reluă regele țiganilor.

Bolton deveni extrem de curios, gândindu-se că urma să afle un secret important.

— În fiecare trib, începu Jean de Franță, există ceea ce se numește un marcator (persoană care face tatuaje). Jumătate medic, jumătate alchimist, acest om îi tatuează pe copiii nou-născuți cu acest semn renunțat, de neșters, care este pentru noi ca un pact de familie. Marcatorul tribului nostru era deja bătrân în momentul când ai venit să-l iezi pe micuțul Amri, pentru a-l substitui adevăratului marchiz Roger d'Asburthon. Aceste om era un taciturn, dar foarte învățat, a studiat alchimia și astronomia după ce tribul nostru a ajuns în India; a început să alerge prin păduri și junglă pentru a aduna plante medicinale, cărora le-a încercat efectul. Josua – acesta era numele lui – ar fi dus o existență mai puțin pribegă, dacă nu i-ar fi curs sânge de țigan prin vene. În douăzeci de rânduri a găsit o oportunitate de a practica medicina în orașe mici din Scoția sau Anglia, dar el întotdeauna a preferat să urmeze tribul. Într-o zi a revenit la tabără, și ne-a zis: „Am găsit o modalitate de a șterge mărcile noastre. Sucul unei plante pe care am descoperit-o, aplicat pe o compresă pe membrul marcat, elimină complet, după trei zile, triunghiul cabalistic.“ Țiganii care-l ascultau pe Josua l-au întrebat care este secretul lui. „Nu, nu“, răspunse el. „După ce voi muri, veți afla secretele mele, lucrările mele, rețetele mele de vindecare, rezultatele studiilor și experienței mele, dar până atunci, vreau să păstreze aceste secrete.“ Într-o zi Josua dispără, soarta lui a fost mult timp un mister pentru toată seminția. Am aflat de el când s-a certat într-o noapte cu un marină englez, într-un cabaret din Calcutta, pentru că fusesese îmbarcat cu forță, în ciuda vârstei sale, pe o navă ca membru al echipajului. În Anglia, Josua dezertă și apoi fu prins, și încarcerat la Newgate. Cum a făcut sir Robert Walden că l-a descoperit pe acest om? Cum a învățat el să facă să dispară semnul de țigan? asta e ceea ce n-am aflat niciodată, și abia de un an am aflat că acest lucru se poate face, când am aflat că acel semn a dispărut de pe brațul lui miss Ellen. Totuși, am găsit în cele din urmă locul unde se afla Josua. Sir Robert Walden a reușit să obțină grătierea lui, și el a ieșit din Newgate. Din nou cercetarea mea s-a oprit, din lipsă de documente; la închisoare, am pierdut urma lui Josua; nici paznicii, nici deținuții, întrebați despre Josua, nu știau ce a devenit. În cele din urmă, după opt zile de la întoarcerea mea din America, unul din oamenii mei care a rămas la Londra și care avea ca sarcină să-l regăsească pe Josua, mort sau viu, mi-a adus o cutiuță de tablă, pe care am recunoscut-o: era cutia în care marcatorul își ținea altădată închiise flacoane și medicamentele; o descoperise într-un sat din Yorkshire, unde săracul Josua murise la scurt timp după eliberarea sa din închisoare. Această casetă cuprindea toate rețetele și treizeci de flacoane etichetate cu atenție. Și printre ele se afla cea de care aveam mare nevoie!